

Arrest

nr. 176 397 van 17 oktober 2016
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAEYER, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 20 mei 2016 het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen, dient op 25 mei 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 14 oktober 2014 reeds een asielaanvraag indiende in Spanje.

1.3. Verzoeker wordt op 25 mei 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 2 juni 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot terugname aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening.

1.5. Bij schrijven van 7 juni 2016 aanvaarden de Spaanse autoriteiten het terugnameverzoek en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 15 juni 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [A/]

voornaam : [K.]

[...]

nationaliteit : Libanon

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3 j° 18b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg - samen met zijn moeder en minderjarige broer - op 25.05.2016 asiel in België. Wat zijn identiteits- en reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een uittreksel uit het geboorteregister en zijn identiteitskaart voor.

Vingerafdrakenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 14.10.2014 een asielaanvraag indiende in Spanje. De betrokkene werd gehoord op 25.05.2016 en verklaarde dat hij Syrië eind 2012 verliet om met het openbaar vervoer naar Noord-Libanon te reizen en er ongeveer een jaar in de stad Al Bedawi bij zijn grootouders te verblijven. De betrokkene verklaarde begin 2014 met het vliegtuig naar Algerije te zijn gereisd om er ongeveer een jaar in een huurhuis in Algiers te verblijven. Hij gaf aan naar Marokko te zijn gereisd om er 3 maanden in een huurhuis in Nador te verblijven om vervolgens het grondgebied van de Lidstaten in Spanje (Melilla) te betreden. In Spanje diende de betrokkene op 14.10.2014 een asielaanvraag in. Hij verklaarde één jaar in een opvangcentrum te zijn verbleven om te wachten op de komst van zijn vader, maar gaf aan dat men uiteindelijk is verder gereisd naar België om er op 20.05.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 25.05.2016 een asielaanvraag in, samen met zijn moeder en minderjarige broer.

Op 02.06.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties die op 07.06.2016 met toepassing van artikel 18b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos aangezien hij er wil studeren zijn familie komen vervoegen. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Spanje omdat. Hij gaf aan dat hij geen asiel vroeg in Spanje en er gezegd had dat hij in België asiel wilde vragen. Hij gaf aan geen bezwaar an sich te hebben, maar zijn familie te komen vervoegen en in België te willen studeren. Hij gaf aan om die reden zijn asielaanvraag in België te willen laten behandelen.

De betrokkene verklaarde dat hij geen asiel vroeg in Spanje, maar dat hij zijn vingerafdraken er moest laten registreren. We wensen dienaangaande op te merken dat het vingerafdrakenonderzoek een Eurodac-1 resultaat opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene er op 14.10.2014 asiel vroeg.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere

wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde zoals vermeld, in België verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene gaf aan 6 ooms en 5 tantes te hebben die in België verblijven, hetzij als erkend vluchteling, hetzij als verzoeker van internationale bescherming, hetzij met een verblijfsvergunning. De betrokkene gaf aan zijn familie in België te willen vervoegen en tekende om die reden verzet aan tegen een mogelijke overdracht aan Spanje.

Betreffende het verblijf in België van de ooms en tantes van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende ooms en tantes van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16, 17 en 17- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17, de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16 bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16 stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat de voormelde ooms en tantes van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied vallen, waardoor bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

We wijzen er bovendien op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die

door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat Spanje op 07.06.2016 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het rapport "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain" waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2).

Daarnaast wijzen we er op dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene dienaangaande tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje

worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 j° 18b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 17 van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1.

Aangezien het passend is dat België het verzoek van de verzoeker om internationale bescherming behandelt met name omdat er een risico bestaat, in geval van verwijdering naar Spanje, van schending van artikel 3 EVRM;

Dat de verzoekers, als asielzoeker in het Kader van de Dublin-III Verordening behoren tot een kwetsbare groep die in Spanje systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat verzoeker uw aandacht wenst te trekken op twee rapporten met betrekking tot de situatie van migranten en asielzoekers in Spanje, met name het rapport van 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over Racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en gerelateerde onverdraagzaamheid in Spanje en het rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 betreffende de slechte behandeling en discriminatie van migranten door de ordehandhavers waaruit onbetwistbaar blijkt dat De verzoeker in geval van verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden, gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling, ernstig risico op fysieke aanvallen, gebrekkige asielwetgeving, gebrekkige financiële steun, ernstige overbevolking in de opvangcentra en gebrek aan toegang tot justitie.

Dat deze beide bronnen als zeer betrouwbaar beschouwd kunnen worden.

Dat in het Rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 staat dat: “Several interlocutors also highlighted that the economic and financial difficulties that Spain has faced impacts on recognized refugees, who reportedly no longer benefit from assistance programs or financial support other than what is provided by charity organizations.” (REPORT, Commissioner for

Human Rights, Report by Nils Muiznieks following his visit to Spain from 3 to 7 June 2013, 30 pages
Voir Lien internet:

<https://wcd.coe.int/com.instranet.InstraServlet?command=com.instranet.CmdBlobGet&InstranetImage=2389885&SecMode=1&DocId=2077824&Usage=2>

Vrije vertaling: "Verschillende gesprekspartners benadrukten ook dat de economische en financiële moeilijkheden dat Spanje gekend heeft gevolgen heeft op erkende vluchtelingen, die naar verluidt niet meer profiteren van andere steunprogramma's of financiële steun dan wat al wordt geleverd door internationale organisaties »

Dat het rapport dd 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties onderstreept dat: "the Authorities need to vigorously combat the discriminatory practice of ethnic profiling that targets and stigmatizes migrants in stop-and-search operations, and to adequately sanction all instances of racially-motivated abuse by members of the law enforcement forces. [...] The Commissioner is concerned about increasingly frequent reports of ill-treatment or discriminatory treatment of migrants by law enforcement officials.[...]"

However, concerns remain regarding the effective implementation of the law. In particular, it was reported that decrees for its full implementation still need to be adopted, although in 2012 the Government announced progress in drafting such decrees. In the absence of these decrees, some of the rights guaranteed under this law cannot be exercised in practice. The Special Rapporteur is concerned that this legal gap may lead to unilateral and discretionary interpretation of the asylum law by the relevant State officers, with a risk of discriminatory practices and a lack of guarantees for asylum seekers. The Special Rapporteur is also concerned about reports indicating that the Spanish Eligibility Commission, which is the government body responsible for the determination of refugee status, takes decisions and defines asylum policies that are not always in line with the Convention relating to the Status of Refugees and the policies and positions of the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)" (Assemblée générale des Nations unies, Conseil des droits de l'homme, 23ème session, Rapport du Rapporteur spécial sur les formes contemporaines de racisme, de discrimination raciale, de xénophobie et de l'intolérance qui y est associée,

http://www.ohchr.org/Documents/HRBodies/HRCouncil/RegularSession/Session23/A_HRC_23_56_Add.2-French.pdf);

Vrije vertaling: "De autoriteiten moeten de discriminerende praktijk van etnische profilering die doelt op migranten en ze stigmatiseert in stop-and-search operaties krachtig bestrijden, en alle gevallen van racistisch gemotiveerd misbruik door leden van de rechtskrachten te bestraffen. [...] De commissaris is bezorgd over de steeds frequentere meldingen van mishandeling of discriminerende behandeling van migranten door wetshandhavers. [...]"

Echter, bezorgdheid blijft bestaan over de daadwerkelijke uitvoering van de wet. In het bijzonder, werd gemeld dat besluiten nog moeten genomen worden voor de complete uitvoering ervan, maar in 2012 kondigde de regering vooruitgang aan bij het opstellen van dergelijke besluiten. Bij het ontbreken van deze decreten, kan een deel van de gewaarborgde rechten van deze wet niet worden uitgeoefend in de praktijk. De speciale rapporteur is bezorgd dat deze juridische leegte kan leiden tot eenzijdige en discretionaire interpretatie van het asielrecht door de desbetreffende staatambtenaren, met een risico van discriminerende praktijken en een gebrek aan garanties voor asielzoekers. De speciale rapporteur is ook bezorgd over rapporten dat de Spaanse Commissie, overheidsinstantie die verantwoordelijk is voor de bepaling van de status van vluchteling, beslissingen neemt en het asielbeleid bepaalt die niet altijd in overeenstemming is met het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en het beleid en de standpunten van het Bureau van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde ».

Dat er dus geen toegang tot justitie bestaat voor asielzoekers in Spanje.

Dat een rapport van de Comisión Española de Ayuda al Refugiado, zoals Migreurop erop aanwijzen dat de condities waarin asielzoekers moeten leven in Spanje dramatisch zijn: "“Spanish CIE (Spaanse opvangcentrum) are frequently built on former prisons, military or police buildings in poor architectural conditions. Even new buildings (Valencia or Barcelona) present serious deficiencies such as overcrowding in cells, shortage of common space, lack of ventilation and insufficient patios. Detainees do not receive hygiene products or adequate clothing » (Comisión Española de Ayuda al Refugiado, « La situación de las personas refugiadas en España », Informe 2012 <http://cear.es/wp-content/uploads/2013/05/Informe-2012-de-CEAR.pdf> , http://www.migreurop.org/IMG/pdf/Migreurop_-_Spain_-_Report_for_the_Human_Rights_Commission_of_the_Council_of_Europe.pdf, p.4)

Vrije vertaling: "Spaans CIE (Spaanse Opvangcentrum) worden vaak gebouwd op de voormalige gevangenissen, militaire of politiegebouwen in slechte bouwkundige omstandigheden . Zelfs nieuwe gebouwen (Valencia of Barcelona) vertonen ernstige tekortkomingen zoals overbevolking in de cellen , een tekort aan gemeenschappelijke ruimte , gebrek aan ventilatie en onvoldoende patio's. Gedetineerden beschikken niet over hygiënische producten of adequate kleding »

Dat er onvoldoende adequate medische hulp wordt verleend aan asielzoekers.

Dat de levensomstandigheden in de centra waar asielzoekers verblijven menonwaardig zijn:

« Estas hacen mención al hacinamiento, falta de higiene de los espacios comunes y áreas sanitarias, acceso prohibido a wc y duchas durante las noches, falta de intimidad en dichos lugares, temperatura extremadamente fría o extremadamente caliente en las duchas que impiden su utilización⁶. En cuanto a los productos de higiene personal, se podría decir que estos brillan por su ausencia, dependiendo de cada CIE, se entrega una serie de artículos a la entrada en el CIE, como una pequeña pastilla de jabón, una toalla o una manta. Esto significa que las personas que estén internas y no reciban visitas de sus familiares o de alguna ONG tendrán que pasar todo el tiempo con la misma ropa, día y noche, sin sábanas, sin champú o sin muchos pequeños utensilios de utilización diaria, y por supuesto tendrán serias dificultades para lavar la ropa porque, por una lado, en algunos CIES el servicio de lavandería es inexistente, y por otro, no pueden quitarse la única ropa que tienen para lavarla » (Comisión Española de Ayuda al Refugiado, « La situación de las personas refugiadas en España », Informe 2012 <http://cear.es/wp-content/uploads/2013/05/Informe-2012-de-CEAR.pdf> , p.162) ;

Vrije vertaling :

“Deze maken melding van overbevolking , gebrek aan hygiëne en sanitaire ruimtes gemeenschappelijke ruimtes , verboden wc en douches 's nachts toegang , gebrek aan privacy in deze plaatsen , extreem hete of extreem koude temperatuur in de douches die het gebruik ervan verhinderen . Als voor persoonlijke hygiëne , zou je kunnen zeggen dat deze afwezig is , afhankelijk van de CIE [Centrum], een serie artikelen aan de vermelding in de CIE als een klein stuk zeep , een handdoek of deken wordt geleverd. Dit betekent dat mensen die geen familiebezoek of van NGO's krijgen de hele tijd in dezelfde kleren gekleed zijn , dag en nacht , geen lakens of shampoo hebben en zonder veel kleine dingen die men dagelijks gebruikt , en natuurlijk hebben deze mensen grote moeilijkheden om hun kleren te wassen, aan de ene kant omdat meeste CIES geen wasservice hebben, en aan de andere kant ,omdat deze mensen hun enige kleren niet uit kunnen doen om ze te wassen.”

Aangezien de European Union Agency For Fundamental rights het rapport « Accès à des recours efficaces: la perspective des demandeurs d'asile » (FRA, « Accès à des recours efficaces, la perspective des demandeurs d'asile : rapport thématique », 2010, 48 pages.

Voir Lien internet : <http://fra.europa.eu/fr/publication/2013/acces-des-recours-efficaces-la-perspective-des-demandeurs-dasile-rapport-thematique>) stelt dat :

« C'est en Espagne que les informations sur le droit de recours étaient les moins nombreuses.

« Toutefois, dans certains pays, dont Chypre, l'Espagne, la Grèce, l'Italie, la Lituanie, le Portugal, la Slovaquie et la Suède, un manque d'information ou une confusion sur les délais en vigueur a été constaté. [...]

« À l'exception de l'Espagne, de la Grèce, de l'Italie, de la Lituanie, du Portugal, de la Slovaquie, et de la Suède (et du Danemark, où le recours est introduit d'office), les répondants étaient généralement au courant des délais prévus par la loi pour introduire un recours. [...]

En Espagne, en Pologne et en Roumanie, les répondants ont fait part de leurs difficultés à obtenir les documents qui leur étaient demandés pour appuyer leur demande.

En Espagne, plusieurs demandeurs d'asile vivant en province n'avaient jamais rencontré leurs avocats basés à Madrid. [...]

Les longs temps d'attente avant la convocation à une audition ont été soulevés par les répondants en Grèce et en Espagne. [...] dans un troisième groupe de pays – y compris l'Allemagne, l'Espagne et la Slovaquie – les répondants affirmaient ne pas s'être exprimés du tout.

[...] dans trois cas (Espagne, Portugal et Slovaquie), une audition a été organisée sans interprétation, même si les demandeurs ne s'exprimaient pas dans la langue des procédures ou ne la parlaient qu'un petit peu [...]

Les pratiques mentionnées par l'UNHCR étaient très diverses : décisions négatives consistant uniquement en trois paragraphes standard en Grèce ; décisions décrivant brièvement les motifs, avec plus d'informations disponibles dans le dossier, comme en Italie et en Espagne [...]

À Chypre, et plus fréquemment en Espagne, les demandeurs d'asile ont affirmé qu'ils avaient été informés du rejet de leur demande uniquement lorsqu'ils avaient interrogé les autorités ou qu'ils s'étaient adressés à elles pour renouveler leur permis de séjour »

Vrije vertaling : "Het is in Spanje dat er het minst informatie was over het recht van beroep.

"Echter, in sommige landen, waaronder Cyprus, Spanje, Griekenland, Italië, Litouwen, Portugal, Slowakije en Zweden, was er een gebrek aan informatie of verwarring over de juiste tijdslimieten voor het beroep [...]

Met uitzondering van Spanje, Griekenland, Italië, Litouwen, Portugal, Slowakije en Zweden (en Denemarken, waar het beroep ambtshalve wordt ingesteld), waren de de respondenten over het algemeen bewust van de tijdslimieten bepaald door de wet [...]

Wat betreft Spanje, Polen en Roemenië, werden moeilijkheden gerapporteerd bij het verkrijgen van de documenten die verplicht zijn om hun aanvraag te ondersteunen.

In Spanje hadden meerdere asielzoekers die in de provincies woonden nooit hun advocaten, gevestigd in Madrid, ontmoet [...]

De ondervraagden getuigden over het lange wachten voordat de hoorzitting gepland wordt in Griekenland en Spanje. [...] In een derde groep landen - waaronder Duitsland, Spanje en Slovenië – zeiden de respondenten dat ze zich helemaal niet hadden mogen uitspreken.

[...] In drie gevallen (Spanje, Portugal en Slovenië), werd een hoorzitting gehouden zonder interpretatie, zelfs indien verzoekers zich niet konden uitdrukken in de taal van de procedure of het slechts een beetje spraken [...]

De praktijken van de UNHCR zijn divers: negatieve besluiten bestaande uit slechts drie standaard paragrafen in Griekenland; beslissingen waarin de redenen, met meer informatie beschikbaar is in het bestand, zoals in Italië en Spanje, [...]

In Cyprus en Spanje zeiden de asielzoekers dat zij op de hoogte van de afwijzing van hun aanvraag waren slechts wanneer zij de vraag stelden bij de autoriteiten of ze hen hadden benaderd om hun residentie te verlengen »

Dat men kan lezen op de internetsite van de UNHCR in « Aperçu 2015-Espagne » (<http://www.unhcr.fr/pages/4aae621d85f.html>) dat :

« Pendant les sept premiers mois de 2014, plus de 87 000 personnes sont arrivées en Italie par mer, essentiellement depuis l'Erythrée et la République arabe syrienne. Soucieux de réduire les risques liés à ces voyages, en octobre 2013, le Gouvernement italien a lancé l'opération Mare Nostrum, qui a sauvé plus de 100 000 personnes. L'Espagne et la Grèce ont aussi enregistré une hausse des arrivées.

La situation économique dans la région a eu un impact sur la capacité et la volonté de beaucoup de pays de renforcer leurs systèmes de protection. Les mesures d'austérité ont aussi frappé les organisations de la société civile qui assurent des services à l'intention des demandeurs d'asile et des réfugiés. La xénophobie et l'intolérance ont causé des incidents de discrimination et de violence. La réaction des Etats a été essentiellement de viser à faire baisser les mouvements irréguliers, notamment par des contrôles plus stricts aux frontières et la détention, ou la pénalisation de l'entrée illégale »

Vrije vertaling: Tijdens de eerste zeven maanden van 2014 zijn er meer dan 87.000 mensen aangekomen in Italië over zee, voornamelijk uit Eritrea en de Syrische Arabische Republiek. Om de risico's in verband met deze reizen te verminderen, lanceerde de Italiaanse regering in oktober 2013 de Mare Nostrum operatie, die meer dan 100 000 mensen gered heeft. Spanje en Griekenland hebben ook een toename van aankomsten geregistreerd.

De economische situatie in de regio heeft een invloed gehad op de mogelijkheid en de bereidheid van veel landen om hun beschermingssystemen te versterken. De bezuinigingen hebben ook druk op de maatschappelijke organisaties gezet die verantwoordelijk zijn voor diensten voor asielzoekers en vluchtelingen. Xenofobie en intolerantie hebben gevallen van discriminatie en geweld veroorzaakt. De reactie van de Staten was in wezen gericht om onregelmatige bewegingen te beperken, voornamelijk door middel van strengere grenscontroles en detentie, of de strafbaarstelling van illegale binnenkomst. »
De UNHCR heeft aangeduid dat de organisatie zal « veiller à ce que la gestion des frontières soit plus sensible aux principes de la protection. Le Haut Commissariat encouragera les solutions de remplacement à la détention. Il plaidera également pour des conditions d'accueil qui respectent les normes internationales minimales » ;

Vrije vertaling : « zorgen dat het grensbeheer gevoeliger is voor de principes van bescherming . UNHCR zal de alternatieven voor detentie aanmoedigen. De organisatie zal ook pleiten voor de opvangvoorzieningen om internationale minimumnormen te voldoen » ;

Aangezien op 19 november 2014 FEDASIL hieromtrent ook een beslissing heeft vrijgegeven waarin ze stelt dat « les conditions d'accueil des demandeurs d'asile en Espagne ne sont pas conformes au respect de la dignité humaine, ce qui ressort effectivement de divers rapports sur la question [...] Compte tenu des éléments invoqués, [...], l'Agence considère que vous vous trouvez dans des circonstances particulières de nature à justifier la prolongation de l'aide matérielle à votre égard pour des motifs liés au respect de la dignité humaine » (pièce 3) ;

Vrije vertaling : "Opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje zijn niet in overeenstemming met het respect voor de menselijke waardigheid , zo blijkt uit verschillende rapporten over de kwestie [...] Gezien de ingeroepen elementen, [...] , het agentschap is van mening dat u zich in bijzondere omstandigheden bevindt om de uitbreiding van de materiële hulp te rechtvaardigen om redenen die verband houden met respect voor de menselijke waardigheid »

Dat daarnaast ook een rapport, daterend van 31.03.2015, van « Freedom House », stelt dat [Freedom House, Freedom in the World 2015 - Spain, 31 March 2015

<http://www.refworld.org/docid/5523d2cb64.html>]:

« Human Rights Watch raised concerns in 2014 about how budget cuts are affecting vulnerable groups. It highlighted high unemployment, restrictions on access to health care, de facto segregation of migrant

neighborhoods, and anti-Roma sentiment. Racial profiling during police checks is also a persistent problem »;

Vrije vertaling : « de NGO " Human Rights Watch " heeft in 2014 zijn bezorgheid geuit over hoe de bezuinigingen invloed hebben op kwetsbare groepen; de organisatie benadrukte de hoge werkloosheid , beperkingen op de toegang tot de gezondheidszorg , de facto segregatie van allochtone buurten en anti - Roma gevoelens en vermeldde ook racial profiling tijdens politiecontroles als een hardnekkig probleem »;

Dat op 26.03.2015 de NGO "Amnesty International" een zorgwekkend artikel schreef over de situatie van de migranten in Spanje (<https://www.amnesty.org/press-releases/2015/03/spain-two-pronged-assault-targets-rights-and-freedoms/>);

Dat er hervormingen plaatsvinden inzake terrorisme, strafrecht en migratierecht ;

Dat Gauri Van Gulik, vice-directeur van Amnesty International voor Europa hieromtrent heeft verklaard dat "Aujourd'hui est un jour sombre pour l'Espagne avec ces réformes représentent une attaque multi-volets sur un radeau de droits"

(<http://www.refworld.org/topic,50ffbce4c9,50ffbce410e,54f07d99c,0,AMNESTY,,.html>);

Vrije vertaling « Vandaag is het een sombere dag voor Spanje. Deze hervormingen betekenen een meervoudige aanslag op een vlot van rechten » ;

Dat één van de hervormingen de legalisatie van een automatische en collectieve verdrijving inhoudt van migranten en vluchtelingen afkomstig van de grenzen van Ceuta en Melilla. Het gaat hier over een nieuwe administratieve praktijk, de verdrijving aan de grens ;

Dat Gauri van Gulik hierover verklaart « Au lieu de mettre fin à cette pratique illégale, le gouvernement fait ses propres règles et piétinant les droits de ces personnes et les propres obligations internationales de l'Espagne » ;

Vrije vertaling : « in plaats van een einde te maken aan deze illegale praktijken, handhaaft de regering haar eigen regels d.m.v. de rechten van deze personen en haar internationale verplichtingen te negeren »;

Dat deze wettelijke hervormingen zorgwekkend zijn en stellen in vraag het respect van het non-refoulement principe door de Spaanse autoriteiten ;

Dat, in fine, we wensen te benadrukken dat ook het rapport van de Hoog Commissaris voor Vluchtelingen van juni 2014 (stuk 8) aanduidt dat de situatie in Ceuta en Mellila desastreus is ; dat het rapport inderdaad onderlijnt dat de migranten geen kans hebben op bescherming en geen degelijke middelen hebben om toegang te krijgen tot het asielsysteem ; anderzijds is er nog geen identificatiesysteem ontwikkeld om deze kwetsbare mensen te helpen ;

Hieromtrent moedigt de Hoog Commissaris Spanje aan om het wettelijke kader te respecteren, genoeg informatie te bieden over internationale bescherming aan de migranten die het nodig hebben en meer plaatsen in centra te bieden ;

Dat, in het algemeen, de Hoog Commissaris benadrukt dat de lengte van de procedures in het hele territorium van Spanje te lang zijn en de fundamentele rechten van de migranten niet respecteren ;

Dat het rapport van het European Committee for the prevention of Torture and Inhuman or degrading Treatment or Punishment (CPT) dezelfde problematieken aanstipt (https://www.defensordelpueblo.es/wp-content/informesMNPEspania/europa/1_INFORME_CPT_2014.pdf) en meer bepaald een illustratief incident over een migrant zonder papieren die onderworpen werd aan stokslagen en een complete inadequate behandeling door de autoriteiten ;

Het comité benadrukt ook de slechte leefomstandigheden in de CIE en de repetitieve inbreuken aan de wet vanwege de Spaanse regering ;

Dat, in zijn beslissing van 1.08.2014 (n°127 769), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het principe herhaalt van het geval waarin de aanwezigheid van substantiële gronden voor een reëel risico van de behandeling verboden door artikel 3 van het EVRM, is het noodzakelijk om niet alleen de waarschijnlijke gevolgen van een terugkeer naar het land waar de aanvrager eerst was te beoordelen maar ook de algemene situatie dit land;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ons eraan herinnert dat "met betrekking tot de algemene situatie in een land het EHRM vaak belang hecht aan de informatie in recente rapporten van onafhankelijke internationale organisaties die de mensenrechten verdedigen zoals Amnesty International of overheidsbronnen"

Dat er dus aangetoond werd aan de hand van de verschillende rapporten van internationale organisaties dat de situatie in Spanje inzake migratie niet positief is ;

Dat het dus onbetwistbaar is dat niet alleen de opvangvoorzieningen mensonwaardig zijn, maar dat er ook vastgesteld moet worden dat Spanje de Richtlijn 2005/85/CE van de Raad van de Europese Unie van 1.12.05 betreffende minimumnormen voor de procédures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus de minimumnormen voor de asielprocedure in Europa schendt;

Dat de verschillende hierboven vermelde bronnen onderstrepen dat een asielaanvraag in Spanje niet adequaat behandeld wordt en dat bij verwijdering naar Spanje van de verzoeker hij blootgesteld zou worden aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM zoals artikel 4 van het Handvast van de Grondrechten van de Europese unie;

Dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden;

Aangezien tegenpartij de materiële motiveringsplichten het zorgvuldigheid beginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of de verzoekers bij verwijdering naar Spanje blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat de rapporten die in dit beroep werden aangehaald recenter zijn dan de geciteerde bronnen in de beslissing van de tegenpartij;

Dat het simpele feit dat de verzoeker niet uitdrukkelijk de risico's naar voren heeft gebracht met betrekking tot zijn eventuele terugkeer naar Spanje ontslaat tegenpartij niet van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering;

Dat in casu tegenpartij haar motiveringsplicht schendt in zoverre zij die oefening niet afdoende gedaan heeft.

Dat bestreden beslissing aangeeft dat het aan verzoekende partij toekomt om dergelijke elementen aannemelijk te maken aangaande het lopen van een reële risico en dit terwijl het Europees Hof voor Rechten van de Mens vaststaand stelt dat de lidstaat de verplichting heeft om dergelijk onderzoek te voeren, zelfs al zou de verzoekende partij niet zelf uitdrukkelijk de risico's naar voren brengen;

Dat Uw Raad heeft vastgesteld dat: "Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie mutatis mutandis EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M. S. S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II- Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par: 80 t/m 94). Als dan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II- Verordening niet uitgaan van de automatische presumptie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt"(RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013);

Dat Uw Raad in het zelfde arrest van december 2013 ook aangaf dat: Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje.

[...]

Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken de motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden." (RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013)

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is, in zoverre de analyse van risico's van verzoeker om in Spanje blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens , artikel 4 van het Handvast van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

Aangezien de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van de verzoeker om internationale bescherming moeten behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Dat, omtrent de structurele tekortkomingen in het opvangsysteem in Spanje, we naar de volgende arresten verwijzen, waarbij de Raad een vernietiging heeft uitgesproken:

- 26.10.2015: n° 155.275

- 30.06.2016: n° 148.906

Dat, vervolgens, we ook het rapport van 2015/2016 van Amnesty International citeren waarin het volgende wordt bepaald:

« Le 3 février; six hommes originaires d'Afrique subsaharienne ont été sommairement renvoyés de Ceuta vers le Maroc. D'autres expulsions collectives similaires, au cours desquelles des gardes civils ont renvoyé de force vers le Maroc des groupes de personnes qui étaient sous leur contrôle, sans évaluer individuellement leur situation ni leur laisser la possibilité de demander l'asile, ont été fréquemment signalées ces dernières années, en particulier à Melilla.

En mars, la Loi relative aux étrangers a été modifiée de manière à légaliser l'expulsion automatique et collective de migrants et de réfugiés aux frontières des enclaves espagnoles de Ceuta et Melilla. Cette disposition ouvrait la voie à de nouvelles expulsions collectives, qui sont interdites par le droit international. Le nombre de tentatives de franchissement des clôtures qui séparent Melilla du Maroc a baissé après février, quand plusieurs camps de fortune au nord du Maroc ont été démantelés par les autorités marocaines.

En mai, le Comité contre la torture s'est inquiété de la pratique des « renvois à chaud » dans les villes autonomes de Ceuta et Melilla, où ces rejets à la frontière (rechazo) empêchaient tout accès aux procédures d'asile.

En juillet, le Comité des droits de l'homme a appelé l'Espagne à respecter le principe de « non-refoulement » et à garantir l'accès à de véritables procédures d'asile.

En août, l'enquête menée à Melilla sur le passage à tabac, par des gardes civils, d'un migrant qui avait tenté de franchir la frontière entre le Maroc et Melilla avant d'être renvoyé de force au Maroc en octobre 2014 a été classée sans suite. Le tribunal n'est pas parvenu à recueillir les témoignages d'autres migrants, car ils avaient eux aussi été expulsés collectivement au cours de la même opération de police. Cet homme avait été frappé par des gardes civils, puis transporté jusqu'au côté marocain de la barrière, alors qu'il était inconscient. Malgré des éléments de preuve vidéo, le ministère de l'Intérieur a affirmé qu'il était impossible d'identifier les policiers impliqués. Un recours contre la décision de classer l'enquête sans suite était en instance à la fin de l'année.

En octobre, l'enquête sur le recours excessif à la force par des gardes civils sur la plage de Tarajal en février 2014 a été classée, sans qu'aucune poursuite n'ait été engagée. Des gardes civils avaient utilisé des projectiles en caoutchouc et des fumigènes pour empêcher environ 200 personnes de rejoindre à la nage le côté espagnol de la plage depuis le Maroc. Vingt-trois personnes avaient été renvoyées de force vers le Maroc et au moins 14 s'étaient noyées en mer » (Amnesty International, Rapport 2015/2016 - La situation des droits humains dans le monde : Espagne, Voir Lien Internet : <https://www.amnestv.org/fr/countries/europe-and-central-asia/spain/report-spain/>)

(vrije vertaling : Op 3 februari werden zes mannen uit sub-Sahara Afrika summier verbannen uit Ceuta naar Marokko. Andere soortgelijke collectieve uitzettingen, waarin de civiele bewakers onder dwang teruggestuurd naar Marokko groepen van mensen die onder hun controle waren, zonder individuele beoordeling van hun situatie of hen in staat stellen de mogelijkheid om asiel aan te vragen, werden vaak gemeld afgelopen jaren, met name in Melilla.

In maart werd de Vreemdelingenwet gewijzigd om de automatische en collectieve uitzetting van migranten en vluchtelingen te legaliseren aan de grenzen van de Spaanse enclaves Ceuta en Melilla. Deze bepaling opende de weg naar nieuwe collectieve uitzettingen, die door de internationale wet verboden zijn. Het aantal pogingen om de hekken te scheiden Melilla vanuit Marokko steken daalde na februari, toen een aantal geïmproviseerde kampen in het noorden van Marokko zijn ontmanteld door de Marokkaanse autoriteiten.

In mei, het Comité tegen Foltering toonde zich bezorgd over de praktijk van "hot returns" in de autonome steden Ceuta en Melilla, wanneer deze grens afwijzingen (rechazo) iedere toegang tot asielprocedures voorkomen.

In juli heeft de Commissie Mensenrechten riep Spanje aan het beginsel van "non-refoulement" te respecteren en om de toegang tot echte asielprocedures te garanderen.

In augustus het onderzoek naar Melilla op het kloppende, door de Guardia Civil, een migrant die had geprobeerd om de grens tussen Marokko en Melilla te steken voordat ze met geweld in oktober 2014 terug naar Marokko was stopgezet. De rechtbank niet in geslaagd de getuigenissen van andere migranten te verzamelen omdat zij ook collectief verdreven tijdens dezelfde politie-operatie. Hij was geraakt door de civiele bewakers, vervolgens vervoerd naar de Marokkaanse kant van het hek, terwijl hij bewusteloos was. Ondanks video bewijs, het ministerie van Binnenlandse Zaken zei dat het onmogelijk

was om de officieren te identificeren. Een beroep tegen het besluit om het onderzoek zonder verdere actie te sluiten aanhangig was aan het einde van het jaar.

In oktober, het onderzoek naar het buitensporig gebruik van geweld door de Guardia Civil op Tarajal strand in februari 2014 werd ontslagen, tenzij procédures lopen. Civil Guards had rubberkogels en rookbommen gebruikt om te voorkomen dat ongeveer 200 mensen te treden tót de Spaanse zwemmen bij het strand van Marokko. Drieëntwintig mensen werden onder dwang teruggestuurd naar Marokko en in zee verdrinken).

Dat het dus, voor al de bovenvermelde redenen, past om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.

Dat de verzoeker in België toegekomen is met zijn minderjarige broer en zijn moeder [A. H. -].

Dat uw Raad in het arrest n° 132 182 van 27 oktober 2014 waarin een beslissing van weigering van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten werd nietig verklaard voor een moeder met jonge kinderen; dat het arrest benadrukt dat « d'avoir égard à la situation personnelle de la concluante pour vérifier le risque de violation de l'article 3 de la CEDH » en stelt dat « il n'y aucun élément précis confirmant, dans la situation personnelle de la concluante, le motif de l'acte attaqué selon lequel 'on ne peut nullement conclure qu'en tant que demandeur d'asile en Espagne ou en tant que membre du groupe vulnérable de demandeurs d'asile, on serait systématiquement et automatiquement soumis à un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH' » ;

(Vrije vertaling : « gelet op de individuele omstandigheden van de verzoeker om het risico van schending van artikel 3 van het EVRM te controleren » en stelt dat " er geen concrete aanwijzingen zijn die, in de persoonlijke situatie van de verzoeker, de motivering van de bestreden handeling bevestigen, volgens de welke men niet kan concluderen dat als een asielzoeker in Spanje of als lid van een kwetsbare groep asielzoekers , men systematisch zou worden onderworpen aan een automatische behandeling dat in strijd is met artikel 3 van het EVRM ;

Dat verzoeker een minderjarig kind heeft en dat dit een grotere kwetsbaarheid veroorzaakt maar dus ook een grotere zorg vraagt vanwege de Belgische staat om te vermijden dat er behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM plaatsvinden) ;

Dat de Kamer van het Europees Hof van Mensenrechten 4 november 2014 het arrest « Tarakhel tegen Zwitserland » uitgesproken heeft, wat betreft asielzoekers die naar Italië moesten terugkeren krachtens de Dublin-Verordening ;

Dat het Hof besloot dat « en tant que catégorie de la population «particulièrement défavorisée et vulnérable, les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition », et « si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention » ;

Vrije vertaling : als een bijzonder kwetsbaar en kansarme categorie van de bevolking vereisen asielzoekers " bijzondere bescherming "onder deze bepaling, " en " als de aanvragers moesten worden teruggestuurd naar Italië zonder dat de Zwitserse autoriteiten vanwege de Italiaanse autoriteiten een individuele garantie gekregen hadden in de eerste plaats wat betreft de ondersteuning dat gepast is voor kinderen van dergelijke leeftijd en anderzijds het behoud van de eenheid van het gezin , zou er een schending zijn van artikel 3 van het EVRM

Dat er dus de zekerheid moet bestaan dat de minderjarige kinderen wel degelijk een gepaste ondersteuning zullen krijgen in Spanje en dat de familie-eenheid behouden zal worden ;

Dat de Spaanse autoriteiten een individuele garantie moeten geven aan de Belgische autoriteiten hieromtrent ;

Dat, krachtens artikel 8 van het EVRM, de familie-eenheid van de familie moet bewaard worden ;

Dat het belang van het kind ook de belangrijkste zorg van de administratie zou moeten zijn, maar ook van deze Raad, en dat het artikel 22bis van de Grondwet dit trouwens aantoon, samen met verschillende Europese Grondteksten ; dat dit principe verankerd wordt in het asielrecht ;

Dat, artikel 24.2 van de Handvest van de Europese grondrechten stelt dat « Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging »

Dat, in de 14de Observatie van het Comité voor de rechten van het kind, er ook wordt verwezen naar het belang van het kind als een procedure- en inhoudelijke kwestie en dat hiermee moet rekening gehouden worden in de asielprocedure

(http://www2.ohchr.org/english/bodies/crc/docs/CRC.C.GC.14_fr.pdf):

Dat, op dit vlak, de administratie het hoger belang van het kind had moeten overwegen en dat het bijgevolg opnieuw het algemeen beginsel van voorzichtigheid, behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke

bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) schendt en ook het artikel 22bis en, bovendien, een beslissing maakt die in strijd is tegen het algemene beginsel van het Hof: het hoger belang van het kind; Dat in een arrest van 27 oktober 2015 (n°175 341), uw Raad tot de vernietiging heeft besloten van het bevel van verwijdering van het grondgebied voor een verzoekster die zwanger was maar ook moeder was van een minderjarig kind. Uw Raad beschouwde inderdaad dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen diepgaand examen had geleverd van de persoonlijke situatie en kwetsbaarheid van de verzoekster aan het licht van artikel 3 van de EVRM. Dit arrest kan mutatis mutandis worden toegepast op de huidige zaak van Meneer [A. I.], die hier in België een asielaanvraag heeft ingediend, met zijn 3 minderjarige kinderen. Deze situatie dient te worden onderzocht in het licht van artikel 3 EVRM.

Dat, in dezelfde zin, Uw Raad een arrest heeft uitgeleverd op 30 oktober 2014 (n° 154 728), waarin er duidelijk wordt onderstreept dat het feit dat de verzoekster minderjarige kinderen had een bekend feit was voor de Administratie. Ook al beweert de verwerende partij dat er mag vanuit gegaan worden dat de Europese lidstaten de internationale wettelijke instrumenten zal respecten, zij nochtans geen enkel precies lement van garantie weergeeft die rekening houdt met de persoonlijke situatie van de verzoekster. Dit arrest kan mutatis mutandis worden toegepast op de huidige zaak.

Dat de familie terugsturen naar Spanje niet in het belang van de kinderen zou zijn aangezien men heeft aangetoond dat de opvangomstandigheden onder het gemiddelde zijn ;

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.

Dat de verwerende partij stelt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie « in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle Staten , die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie (...) en het EVRM nakomen. »

Dat, ten eerste, dient benadrukt te worden dat het arrest van het Hof dateert van 2011. Dat men vandaag in 2015 is en dat de situatie verschillend is dan vier jaar geleden. De Europese lidstaten hebben inderdaad te maken met een nieuwe asielcrisis dat niet bestond in 2011.

Dat, kortom, deze bron te oud is om nog geldig te zijn in 2015, gezien de huidige omstandigheden ;

Dat, bovendien, er niet kan worden vanuitgegaan dat door het simpele feit dat een lidstaat een verdrag heeft getekend en deelneemt aan een Europees gemeenschappelijk asielstelsel, dit betekent dat alle lidstaten automatisch dit engagement en deze regels zullen nagaan ;

Dat dit geen garantie op respect kan zijn

Dat, hiermee, de verwerende partij de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in verband met de motiveringsplicht en het artikel 62 van de wet van 15.12.1980 schendt ;

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen.

4.

Overwegend dat er verschillende familieleden van de verzoekers in België verblijven

Dat de verwerende partij dit weet aangezien ze het zelf in de beslissing vermeld.

Overwegend dat de bestreden beslissing aanhaalt dat : « De in België verblijvende broers, zussen en meerderjarige dochter en schoonbroer van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2 g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. »

Dat artikel 9 van de Dublin-Verordening het volgende stelt :

"Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen."

Overeenkomstig art. 9 Dublin III Verordening is België de verantwoordelijke lidstaat voor behandeling van de asielaanvraag indien overige gezinsleden reeds internationale bescherming - erkenning als vluchteling of subsidiaire bescherming - in België genieten, op voorwaarde dat de gezinsleden hiertoe schriftelijk hebben ingestemd.

Dat het begrip "gezinslid" kan in casu niet restrictief geïnterpreteerd worden. Immers, art. 9 Dublin III Vo, dient ook in samenhang gelezen te worden met overweging 15 van deze Verordening welke stelt dat "de gezamenlijke behandeling van verzoeken om internationale bescherming van de leden van een gezin door dezelfde lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeken grondig worden behandeld en de beslissingen daarover coherent zijn en dat gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden."

Dat terzake kan ook verwezen worden naar het UNHCR Handboek dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag verduidelijkt en dat het principe van gezinseenheid benadrukt:

« 184. Lorsque le chef de famille satisfait aux critères énoncés dans la définition, les membres de la famille qui sont à sa charge se voient généralement reconnaître le statut de réfugié, selon le principe de l'unité de la famille. [...] »

185. Quant aux membres de la famille au profit desquels peut jouer le principe de l'unité de la famille, il faut au moins inclure parmi eux le conjoint et les enfants mineurs. Dans la pratique, d'autres personnes à charge - par exemple les parents âgés - d'un réfugié sont normalement incluses dans sa famille si elles font partie de son ménage. Par contre, si le chef de famille n'est pas un réfugié, rien n'interdit à un membre de la famille qui est à sa charge, lorsqu'il peut invoquer de son propre chef des raisons valables, de demander la reconnaissance de son statut de réfugié en vertu de la Convention de 1951 ou du Protocole de 1967. En d'autres termes, le principe de l'unité de la famille joue en faveur des personnes à charge, mais non pas contre elles.

186. Le principe de l'unité de la famille ne joue pas seulement lorsque tous les membres de la famille deviennent réfugiés au même moment. Il s'applique également dans les cas où une famille se trouve temporairement séparée par suite du départ d'un ou de plusieurs de ses membres. » (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, Genève, 1992, §184-186, <http://www.unhcr.fr/4ad2f7fa383.html>)

Dat, in ondergeschikte orde kan gesteld worden dat men de discretionaire clausule kan toepassen en meer in het bijzonder de humanitaire clausule zoals omschreven in art. 17 lid 2 Dublin III Vo:

"De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen. "

Deze bepaling dient in samenhang gelezen te worden met overweging 17 van Dublin III Vo:

"Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling. "

Dat er kan gesteld worden dat de aanwezigheid van deze familieleden de toepassing van artikel 8 EVRM met zich moet meebrengen ;

Dat, trouwens het arrest Ezzouhdi t. Frankrijk van 13 februari 2001 stelt dat : « le requérant est entré en France en 1975, à l'âge de cinq ans et y réside depuis lors. Il y a suivi toute sa scolarité et travaillé pendant plusieurs années. En outre, sa mère, ses frères et sœurs y résident En conséquence, la Cour ne doute pas que la mesure litigieuse d'interdiction temporaire du territoire français s'analyse en une ingérence dans le droit du requérant au respect non seulement de sa vie privée mais également de sa vie familiale » (CEDH, Aff. Ezzouhdi c. France, Requête n°47160/99, 13 février 2001)

(Vrije vertaling : de aanvrager kwam naar Frankrijk in 1975 op de leeftijd van vijf en is sindsdien daar verbleef. Daar ontving al zijn opleiding en werkte een aantal jaren . Bovendien , zijn moeder, zijn broers en zussen wonen hier. Bijgevolg kan het Hof niet twifelen dat de maatregel van tijdelijke ban van het Franse grondgebied bedroeg een inmenging in het recht van de aanvrager tot het respect voor niet alleen voor zijn privé- leven, maar ook voor zijn gezinsleven)

Dat dit arrest aantoonde dat het verwijderen van de twee verzoekers een buitensporige inmenging zou zijn in het familiale leven die de verzoekers koesteren t. o. v. hun familie

Dat de verzoekers effectief hebben bekendgemaakt dat ze in België waren toegekomen door de aanwezigheid van andere familieleden op het grondgebied ;

Dat hiermee geen rekening werd gehouden ;

Dat, gezien de persoonlijke familiale kwestie van de verzoekers (de aanwezigheid van de familieleden) niet in beschouwing werd genomen, de verwerende partij artikel 8 van het EVRM schendt, de bestreden beslissing dus illegaal is en moet worden vernietigd. "

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die

hebben geleid tot deze beslissingen en verzoeker de motieven die ten grondslag liggen aan deze beslissingen kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Gelet op de uitvoerige motivering die in de bestreden beslissingen is opgenomen inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest dient ook te worden aangenomen dat deze motivering verzoeker in staat stelt kennis te nemen van de redenen waarom verweerder een reëel risico in de zin van deze bepalingen niet weerhield. Ook op dit punt is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en verzoeker blijft in gebreke enig gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.5. De bestreden beslissingen vermelden artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening als hun juridische grondslag. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

[...]

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

[...]”

Artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening luidt verder:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”.

Uit het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker overeenstemmen met vingerafdrukken die op 14 oktober 2014 werden genomen te Spanje en verzoeker aldaar reeds asiel vroeg, waardoor de Spaanse autoriteiten op 2 juni 2016 om terugname werden verzocht op grond van

artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening. Eveneens blijkt dat de Spaanse autoriteiten bij schrijven van 7 juni 2016 instemden met het terugnameverzoek op basis van voormelde bepaling. De Raad stelt vast dat verzoeker de concrete vaststellingen van verweerder, namelijk dat de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielverzoek, betwist noch weerlegt.

2.2.6. Verzoeker betoogt in de eerste plaats dat verweerder gebruik had dienen te maken van de zogenaamde soevereiniteitsclausule vervat in artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening, omdat zijn verwijdering naar Spanje een risico zou inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest (*“Verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*), dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat een eventualiteit van een mensonterende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-reglementering tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat wordt verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorziening moeten van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat deze rechtspraak van het Hof van Justitie, waarnaar verweerder in zijn beslissingen ook verwijst, *“te oud is om nog geldig te zijn in 2015, gezien de huidige omstandigheden”*. Het betreft evenwel een principieel arrest, uitgesproken in Grote Kamer, betreffende de uitlegging van artikel 4 van het Handvest in het kader van de toepassing van de zogenaamde Dublinreglementering, waardoor niet blijkt dat deze rechtspraak zijn geldingskracht of relevantie heeft verloren door het verstrijken van een zekere tijdsperiode, door een *‘nieuwe asielcrisis’* of door een sterk toegenomen toestroom van asielzoekers sindsdien, integendeel zelfs.

2.2.9. De Raad benadrukt, gelet op hetgeen voorafgaat, dat het in eerste instantie aan verzoeker toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. Verzoeker dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

2.2.10. In casu voert verzoeker aan dat de groep van asielzoekers in Spanje een groep zou uitmaken die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke of vernederende behandelingen. Hij is van mening dat de opvangvoorzieningen mensonwaardig zijn, de Europeesrechtelijke minimumnormen voor de asielprocedure worden geschonden en asielaanvragen niet adequaat worden behandeld.

De Raad benadrukt dat er hiervoor sprake dient te zijn van ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker als asielzoeker die wordt overgedragen aan Spanje behoort tot de bedoelde groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder de verenigbaarheid van de overdracht van verzoeker aan Spanje met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is nagegaan en dat hij hierbij verwijst naar relevante, gezaghebbende informatiebronnen. Verweerder verwijst naar het rapport *“Dublin II-Regulation National Report – Spain”* van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado van 20 juni 2012 en een rapport van de Commissaris voor de mensenrechten voor de Raad van Europa van 9 oktober 2013. Het eerst vermelde rapport handelt specifiek over asielzoekers die in het kader van de Dublinreglementering worden overgedragen aan Spanje. Deze stukken zijn opgenomen in het administratief dossier. Verweerder wijst erop dat blijkens het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado personen in wier geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure. Verweerder stelt verder dat verzoeker in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden zal verkrijgen, asielzoekers in alle fasen van de procedure recht hebben tot kosteloze juridische bijstand, asielzoekers toegang hebben tot gezondheidszorg en zij na zes maanden procedureverloop kunnen werken. Tevens blijkt uit voormeld rapport, zo stelt verweerder, dat verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang. Verweerder is van oordeel dat het feit dat er in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen zijn wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers nog niet aantoonde dat personen die aan Spanje worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Ook motiveert hij dat het enkele feit dat er opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin niet zwaarwichtig genoeg is om tot dit besluit te komen. Verweerder besluit dat uit de voormelde rapporten niet blijkt dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan dat land worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verweerder heeft bijgevolg in onderhavig geval de positieve onderzoeksverplichting nageleefd die op hem rust, zoals aangegeven in het door verzoeker geciteerde arrest van de Raad. Verzoeker is, gelet op deze motivering, ook niet ernstig waar hij voorhoudt dat verweerder er zich toe zou hebben beperkt uit te gaan van een vermoeden dat Spanje zijn Europeesrechtelijke en internationale verplichtingen tegenover asielzoekers nakomt omdat Spanje in dit verband verdragen ondertekende en deelneemt aan

het Europees gemeenschappelijk asielstelsel. Verweerder beperkte zich geenszins tot een verwijzing naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel, doch voerde een onderzoek in het licht van relevante, gezaghebbende rapporten. Er kan aldus worden besloten dat verweerder heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Verzoeker wijst op het door verweerder ook reeds in aanmerking genomen rapport van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten voor de Raad van Europa en een rapport van 6 juni 2013 van de speciale rapporteur voor de Verenigde Naties inzake hedendaagse vormen van racisme. Hij stelt dat uit deze rapporten wel degelijk zou blijken dat hij in Spanje zal worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden, een gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling, een ernstig risico op fysieke aanvallen, gebrekkige asielwetgeving, gebrekkige financiële steun, ernstige overbevolking in de opvangcentra en een gebrek aan toegang tot justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich beperkt tot losse verwijzingen en citaten uit de twee voornoemde rapporten die handelen over de algemene mensenrechtensituatie in Spanje, en die op (zeer) algemene wijze melding maken van een bezorgdheid omtrent (de toepassing van) de asielwetgeving in Spanje en vertraging in de behandeling van asielaanvragen, het effect van de economische en financiële crisis op de ondersteuning van erkende vluchtelingen, bezorgdheden omtrent de leef- en werksituatie van migranten in het algemeen in Spanje, bezorgdheden omtrent racisme en discriminatie ten aanzien van migranten in het algemeen, en bezorgdheden omtrent de opvangcentra in Ceuta en Melilla, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, duidt op zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: “*systemic flaws*”, Franstalige versie: “*défaillances systémiques*”). Aldus blijkt nog niet dat asielzoekers in Spanje geen toegang tot justitie hebben.

Uit bepaalde problemen die (ook) in Spanje werden vastgesteld inzake het verstrekken van informatie over de beroepsmogelijkheden en -modaliteiten, het verzamelen van de vereiste documenten, de toegang tot advocaten, de duurtijd om te worden opgeroepen voor het gehoor, het gehoor en de kennisneming van de beslissing en haar motieven, die verzoeker puurt uit het overzicht van het European Union Agency for Fundamental Rights van 2010, kan verder ook nog niet worden geconcludeerd dat de (vroegere) procedurerichtlijn in Spanje stelselmatig zou worden geschonden of dat er heden ten dage geen deugdelijke waarborgen zouden worden geboden. Aldus blijkt andermaal nog niet dat er actueel sprake is van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure. Verzoeker stelt verder nog dat “*in het algemeen, [het UNHCR] benadrukt dat de lengte van de procedures in het hele territorium van Spanje te lang zijn en de fundamentele rechten van de migranten niet respecteren*”, doch blijft in gebreke het stuk te voegen waaruit zulks moet blijken. Een algemene stelling dat de duur van de asielprocedure in Spanje te lang is en de rechten van migranten niet zouden worden gerespecteerd, vermag ook nog niet alsnog aan te tonen dat verzoeker in Spanje geen toegang zal hebben tot een adequate asielprocedure die voldoende waarborgen biedt op het vlak van bescherming en dat hij als asielzoeker geen gepaste opvang zal kunnen genieten.

In zoverre verzoeker verwijst naar citaten uit rapporten en/of artikelen die handelen over de situatie in detentiecentra in Spanje, merkt de Raad op dat niet blijkt dat asielzoekers die aan Spanje worden overgedragen in het kader van de Dublinreglementering aldaar worden opgesloten in detentiecentra. Aldus blijkt de relevantie van deze aangehaalde informatie niet in de thans voorliggende situatie.

Verzoeker citeert verder uit een internetartikel van het UNHCR van 2015 dat handelt over de algemene situatie in de zuidelijke regio van de Europese Unie. Hierin wordt voor de eerste zeven maanden van 2014 melding gemaakt van een verhoogde toevloed van asielzoekers en migranten in Italië, Spanje en Griekenland, een moeilijke economische situatie in de regio die een impact heeft gehad op de capaciteit en bereidheid van vele landen om hun beschermingssystemen te versterken, besparingsmaatregelen die ook de werking van sociale organisaties die zich bezighouden met asielzoekers en vluchtelingen raken, problemen van xenofobie en intolerantie en pogingen van landen om de toestroom af te remmen. De Raad benadrukt evenwel dat deze informatie op geen enkele wijze ingaat op de concrete, specifieke situatie in Spanje en niet van aard is aan te tonen dat de Spaanse overheden geen gepaste en menswaardige opvang zouden bieden aan asielzoekers of de Spaanse asielprocedure geen voldoende waarborgen biedt.

Verzoeker verwijst vervolgens naar een citaat in een rapport van Freedom House van 31 maart 2015, naar een artikel van Amnesty International van 26 maart 2015 en naar een verklaring van Amnesty International betreffende besparingsmaatregelen die gevolgen hebben voor kwetsbare groepen, hoge werkloosheid, beperkingen op toegang tot gezondheidszorg, de facto segregatie van migrantenbuurten, een anti-Roma gevoel, '*racial profiling*' door de politie en hervormingen inzake terrorisme, strafrecht en migratierecht. Deze verwijzingen handelen andermaal over de algemene (mensenrechten)situatie in Spanje en de algemene situatie van migranten, zonder dat aldus een duidelijk beeld naar voor komt van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang voor asielzoekers. Hiermee toont verzoeker niet aan dat hij als asielzoeker die in het kader van de Dublin III-verordening wordt overgedragen aan Spanje geen gepaste opvang zal kunnen genieten of geen toegang zal hebben tot gezondheidszorgen of tot een adequate asielprocedure.

Verzoeker gaat ook in, aan de hand van een verklaring van Amnesty International, een rapport van het UNHCR en het jaarrapport 2015/2016 van Amnesty International, op de nieuwe administratieve praktijk van verdrijving aan de grenzen van Ceuta en Melilla, hetgeen vragen doet rijzen in het licht van het non-refoulementbeginsel, en de situatie in Ceuta en Melilla zelf. Er blijkt evenwel niet dat deze informatie thans relevant is in zijn situatie. Zo dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich niet langer in een van de bedoelde enclaves bevindt, laat staan aan de grens tussen Marokko en deze enclaves, en hij geen begin van bewijs aanbrengt dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Spanje, en die aanvankelijk via Ceuta of Melilla het grondgebied van de Europese Unie zijn binnengekomen, worden teruggestuurd naar deze enclaves om de behandeling van hun asielverzoeken af te wachten.

Verzoeker verwijst ten slotte naar een rapport van het European Committee for the prevention of torture and inhuman or degrading treatment or punishment waarin een incident wordt opgenomen waarvan een migrant zonder papieren het slachtoffer was en waarin kritiek wordt geuit op de levensomstandigheden in gesloten centra. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker aan de hand van één incident van een migrant zonder papieren nog niet aantoonde dat er sprake is van de bedoelde systematische tekortkomingen. Verder benadrukt de Raad dat verzoeker als asielzoeker terugkeert naar Spanje, en aldus niet blijkt dat hij is te beschouwen als een migrant zonder papieren, en dat geen gegevens voorliggen dat verzoeker als asielzoeker in Spanje zal worden opgesloten.

Verzoeker beroept er zich op dat sommige van de door hem aangehaalde bronnen recenter zijn dan de bronnen die verweerder heeft gehanteerd, doch de Raad merkt op dat niet blijkt dat deze recentere bronnen dan relevant zijn in de situatie van verzoeker, specifiek de situatie betreffen van asielzoekers in Spanje of van aard zijn dat deze wijzen op een wezenlijk gewijzigde situatie voor asielzoekers in Spanje in vergelijking met de situatie zoals deze wordt beschreven in de bestreden beslissingen aan de hand van de door verweerder gehanteerde bronnen. Er blijkt niet dat aan deze bronnen een groter gewicht zou moeten worden toegekend of dat deze de door verweerder gehanteerde bronnen tegenspreken.

Verzoeker stelt nog dat Fedasil in een beslissing van 19 november 2014 oordeelde dat de opvangvoorzieningen in Spanje niet conform zijn aan het respect voor de menselijke waardigheid. De Raad merkt evenwel op dat hij in dit verband weliswaar verwijst naar een stuk 3, doch zonder dat hij een dergelijk stuk voegt bij zijn verzoekschrift. Het is de Raad aldus niet mogelijk te begrijpen in welke omstandigheden en op basis van welke bronnen een dergelijk standpunt zou zijn ingenomen. Een dergelijke beslissing bindt verweerder of de Raad ook niet. Deze algemene verwijzing laat de Raad niet toe tot een ander standpunt te komen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de relevante motieven van de bestreden beslissingen, gesteund op onder meer een concreet rapport met betrekking tot de situatie van zogenaamde "*Dublin-terugkeerders*" in Spanje, te weerleggen. Er blijkt ook geenszins dat de door verweerder aangehaalde rapporten geen correcte weergave zijn van de actuele situatie voor asielzoekers in Spanje. Nu verzoeker niet weerlegt dat hij als asielzoeker in Spanje gerechtigd zal zijn op onder meer opvang en er geen concrete aanwijzingen voorliggen van ernstige opvangproblemen in Spanje voor "*Dublin-terugkeerders*" blijkt ook geenszins dat verweerder in dit verband garanties diende te vragen van Spanje.

De aangevoerde rapporten en/of artikelen laten niet toe te besluiten dat er thans in Spanje fundamentele tekortkomingen zouden bestaan op het vlak van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen zoals bedoeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 21 december 2011, N.S. t. Secretary of

State, nr. C-411/10, § 89). Uit het betoog van verzoeker kan niet worden besloten dat asielzoekers in Spanje een groep uitmaken die stelselmatig zou worden blootgesteld aan vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.2.11. Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte geen specifieke redenen ontleend aan zijn concrete situatie weerhield om zich te verzetten tegen een overdracht aan Spanje.

Verzoeker benadrukt thans dat hij een minderjarig kind heeft en dat dit een grote kwetsbaarheid met zich meebrengt. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad en het arrest Tarakhel van het EHRM van 4 november 2014 om te stellen dat er individuele garanties van Spanje dienden te zijn dat de gezinseenheid bij overdracht zal behouden blijven en zal worden voorzien in een gepaste opvang. De Raad merkt in dit verband evenwel allereerst op dat niet blijkt dat verzoeker zelf een minderjarig kind heeft in België. In zoverre hij aldus doelt op zijn minderjarige broer, stelt de Raad vast dat in het arrest Tarakhel door het EHRM werd vastgesteld dat er in Italië sprake was van ernstige aanwijzingen dat de opvangcapaciteit ontoereikend was waardoor er een redelijke kans bestond dat een groot aantal asielzoekers geen opvang zouden verkrijgen oftewel een opvang in een overbevolkte opvangstructuur waar de levensomstandigheden ontoereikend en gewelddadig zouden zijn. Hierbij was er ook sprake van dat de eenheid van het gezin niet steeds werd geëerbiedigd. Deze rechtspraak betreft evenwel enkel de situatie in Italië en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de situatie in Italië zonder meer kan worden getransponeerd op Spanje. Zoals hierboven reeds werd geadviseerd, blijft verzoeker in gebreke aan te tonen dat de Spaanse autoriteiten asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublinreglementering, waaronder gezinnen met minderjarige kinderen, geen aangepaste en menswaardige opvang zouden bieden. Evenmin brengt hij aanwijzingen aan dat de Spaanse overheden in deze situatie de eenheid van het gezin niet steeds zouden eerbiedigen. Hij maakt aldus niet aannemelijk dat, in navolging van voormeld arrest, ook in casu garanties betreffende de opvang en het behoud van de gezinscel dienden te worden verkregen. In zoverre verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad wordt opgemerkt dat niet blijkt dat de omstandigheden die aan deze rechtspraak ten grondslag lagen volledig dezelfde zijn en arresten van de Raad in ieder geval ook geen precedentswaarde hebben.

Verzoeker levert geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij overdracht naar Spanje, omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval, het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

2.2.12. Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Aldus wordt evenmin aangetoond dat verweerder op deze grond gebruik had moeten maken van de zogenaamde soevereiniteitsclausule vervat in artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening.

2.2.13. Verzoeker uit verder kritiek op de motivering in de bestreden weigeringsbeslissing waarbij de aanwezigheid van zijn familieleden in België niet wordt weerhouden als grond om het asielverzoek in België te behandelen.

Verweerder stelt in dit verband allereerst vast dat er geen sprake is van gezinsleden in de zin van artikel 2, g) van de Dublin III-verordening. Hij oordeelt dat aldus een behandeling van het asielverzoek in België op basis van artikel 9 of 10 van deze verordening niet aan de orde is. Daarnaast motiveert hij dat een behandeling van de asielaanvraag op basis van artikel 16 of 17, eerste of tweede lid van de Dublin III-verordening evenmin aan de orde is, nu de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule en de ooms en tantes van verzoeker niet onder het toepassingsgebied vallen van artikel 16 van de Dublin III-verordening.

Gelet op deze motivering is verzoeker niet ernstig waar hij stelt dat de aanwezigheid van familieleden in België niet in rekening zou zijn gebracht.

Verzoeker betoogt dat het begrip 'gezinslid' in artikel 9 van de Dublin III-verordening niet restrictief mag worden geïnterpreteerd. Hij meent voor dit standpunt steun te kunnen vinden in de 15de overweging van deze richtlijn en het handboek van het UNHCR in zoverre dit artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag verduidelijkt. De Raad benadrukt evenwel dat de Europese wetgever in artikel 2, g) van de Dublin III-

verordening zeer duidelijk heeft bepaald wat onder het begrip ‘gezinslid’ dient te worden begrepen voor de toepassing van deze verordening. Het betoog van verzoeker vermag hieraan geen afbreuk te doen.

In zoverre verzoeker betoogt dat het bestuur – gelet op de aanwezigheid van familieleden in België en artikel 8 van het EVRM – de “*discretionaire clause(s)*” van artikel 17 van de Dublin III-verordening diende toe te passen, merkt de Raad op dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM ‘*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). In casu geeft verzoeker evenwel op geen enkele wijze aan dat er sprake zou zijn van een dergelijke bijzondere afhankelijkheidsband. Zo gaf verzoeker bijvoorbeeld ook niet aan gezondheidsproblemen te hebben. Door op bijzonder algemene wijze te stellen dat er wel degelijk sprake is van nauwe familiebanden toont verzoeker zulks ook geenszins aan. Het gegeven dat het EHRM in het arrest Ezzouhdi van het EHRM van 13 februari 2001 wel nog een familieleven aanvaardde tussen een meerderjarige en diens moeder en broers en zussen doet aan het voorgaande geen afbreuk en door louter naar dit arrest te verwijzen maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat zijn situatie en deze van zijn familieleden in België sterk gelijkend zou zijn aan de situatie zoals deze zich voordeed in de door hem aangehaalde rechtspraak. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft aannemelijk te maken dat er tussen hem en zijn in België verblijvende familieleden sprake is van enige concrete, reële band van afhankelijkheid. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat, gelet op artikel 8 van het EVRM en deze familiebanden, op verweerder een verplichting rustte om het asielerzoek in België te behandelen op grond van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

2.2.14. In zoverre verzoeker wijst op artikel 8 van het EVRM en de eenheid van het gezin herhaalt de Raad dat er geen aanwijzingen voorliggen dat de Spaanse overheden gezinsleden die in het kader van de Dublinreglementering worden overgedragen, zouden scheiden. In zoverre verzoeker vervolgens refereert aan de belangen van zijn minderjarige broer, in het kader waarvan hij wijst op het belang van het kind, artikel 22bis van de Grondwet en artikel 24.2 van het Handvest, wijst de Raad erop dat de minderjarige broer mede het voorwerp uitmaakt van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zoals deze op dezelfde dag in hoofde van verzoekers moeder is genomen. Verzoeker herneemt in dit verband in wezen ook slechts het betoog zoals dit reeds door zijn moeder is uiteengezet in het door haar bij de Raad ingestelde beroep. De Raad stelt vast dat huidige kritiek niet zozeer is gericht tegen de thans voorliggende beslissingen als wel tegen de beslissingen die in hoofde van de moeder en haar nog minderjarige kind zijn genomen. Er wordt aldus verwezen naar de uitspraak in beroep die is tussengekomen inzake het door de moeder ingestelde beroep.

2.2.15. Verzoeker maakt een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening niet aannemelijk. De bestreden beslissingen steunen verder op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of van het redelijkheidsbeginsel. Enige miskennis van het “*voorzichtigheidsbeginsel*” kan evenmin worden vastgesteld.

2.2.16. In zoverre verzoeker nog wijst op een schending van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat zijn uiteenzetting niet toelaat vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.17. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS